

Grundlovens § 88 er saalydende:

„Borgerne have Ret til at samle sig ubevæbne. Offentlige Forsamlinger have Politiet Ret til at overvære. Forsamlinger under aaben Himmel kunne forbydes, naar der af dem kan befrygtes Fare for den offentlige Fred“.

Loven om Omordning af Kjøbenhavn's Politi af 11te Februar 1863 § 9 bestemmer:

„Med Hensyn til midlertidige Foranstaltninger, som Politidirektøren anser fornødne for at forebygge Forstyrrelse af den offentlige Fred og Sikkerhed, kan han ved offentlige Befjendtgjørelser give Paalæg eller udstede Forbud“.

Politidirektørens Forbud i Befjendtgjørelsen af 4de Mai f. A. angik baade det bebudede Folkemøde paa Nørrefælled den 5te Mai f. A., og „ethvert andet offentligt Møde under aaben Himmel, der af den nævnte Forenings Bestyrelse eller af Andre paa dens Begne maatte blive berammet“.

Spad nu Forbudet mod Mødet den 5te Mai angaar, saa er det udenfor al Tvivl, at Politiet har grundlovsjensket Ret til at forbyde et saadant Møde, naar det befrygter, at samme vil medføre Fare for den offentlige Fred. Det kan da senere blive Gjenstand for Overveelse, om der har været tilstrækkelig Grund til denne Frygt, og om det i Drigt har været vel overveiet fra alle Sider at nedlægge et saadant Forbud. Men herom skal Fler-tallet ved denne Leilighed ikke nærmere udtale sig.

Anderledes forholder det sig med Hensyn til Forbudet mod ethvert andet offentligt Møde under aaben Himmel, som maatte blive berammet af den internationale Arbejderforenings Bestyrelse. Fler-tallet anser denne Del af Forbudet som et ligefremt Overgreb ud over den Grænse, Grundlovens § 88 har sat for Politiets Myndighed. Det kan ikke være Grundlovens Mening, at de Statsborgere, der til en vis given Tid beramme et Møde under aaben Himmel, som vedkommende Politie-mbedsmand antager at ville kunne blive farligt for den offentlige Fred, og derfor, ifølge sin egen Magtfuldkommenhed forbyder; — skulle for al Fremtid kunne udelukkes fra den alle andre Statsborgere tilkommende grundlovsmaessige Ret til at indbyde til Forsamlinger under aaben Himmel. Det vilde i høi Grad stride mod Grundlovens Aand at fortolke Paragrafens Ord saaledes, thi var dette dens Mening, da vilde den staa i den stærkeste Modstrid med de øvrige Grundlovsparagrafer, der sikke Statsborgerne deres personlige og politiske Rettigheder for stedse, medens den her omhandlede betages enhver Mand efter en enkelt Embedsmands vilkaarlige Skjøn; idet at Vedkommende haabe noget som helst Retsmiddel herimod. Men et saadant een Gang for alle givet Forbud staaer derhos i ligefrem Modstrid med Grundlovsparagrafens Aand

Ord. Hvorledes skal nemlig en enkelt Embedsmand kunne dømme om et Mødes Farlighed for den offentlige Fred Maanedet eller Aar forud. Det er ikke Personen eller Personerne, som indbyde, der gjøre slige Møder farlige, men det er samtlige de Forhold og Omstændigheder, der i det givne Dieblit foreligge, og som inden søie Tid kunne være aldeles forandrede. De Personer, der mulig kunne være farlige for den offentlige Fred i Dag, kunne til en anden Tid, maaste i en nær Fremtid, være fuldkommen uskadelige. Men kan det saaledes ikke paa nogen Maade i længere Tid forud vides, om et Møde, sammensaldt af visse bestemte Personer, er farligt for den offentlige Fred, saa er det ogsaa dermed givet, at Grundlovens § 88 er kranset, naar en Politie-mbedsmand drister sig til en Gang for alle at forbyde for al Fremtid ethvert Møde under aaben Himmel, som en eller flere Statsborgere kunne blive betænkte paa at beramme.

At Forbudet, der efter sin Ordlyd er givet for al Fremtid, ogsaa virkelig er ment at skulle have varig Gyldighed, ses af Politidirektørens Skrivelse af 31te Oktober f. A., hvori det udtales „at et den 4de Novbr. paatænkt Møde paa Nørrefælled falder ind under den af mig under 4de Mai d. A. udstedte Befjendtgjørelse, ved hvilken ethvert af den nævnte Forenings Bestyrelse eller af Andre paa dens Begne berammet offentligt Møde er forbudt“.

Politidirektøren har støttet sit Forbud paa, at „den saakaldte internationale Arbejderforening“ har baade i Præsens og ved mundtlige Foredrag stillet en Omstyrning af de bestaaende Samfundsforhold, Statsforfatningen derunder indbefattet, i Ud-sigt, som Noget, der ikke kan undgaaes.“ Udvalgets Fler-tal maa i den Anledning hen-vise til Grundlovens § 87, som den Politidirektøren i dette Tilfælde vilde have kunnet bringe i Anvendelse. Paragrafen er saalydende:

„Borgerne have Ret til uden foregaaende Tilladelse at indgaa Foreninger i ethvert lovligt Diemed. Ingen Forening kan ophæves ved en Regjeringsforanstaltning. Dog kunne Foreninger foreløbigen forbydes, men der skal da strax anlægges Sag imod Foreningen til dens Ophævelse.“

Det er ikke noget lovligt Diemed at ville omstyrte de bestaaende Samfundsforhold, Statsforfatningen derunder indbefattet, men Politidirektøren eller Justitsministeren har, saavidt Fler-tallet bekjendt, ikke forbudt Foreningen og anlagt Sag imod den til dens Ophævelse. Saa længe dette ikke er fæst, er Foreningen lovlig bestaaende, men en lovlig bestaaende Forening og dens Bestyrelse kan ikke saaledes ved et Magt-ispreg en Gang for alle betages de politiske Rettigheder som Grundloven giver Statsborgerne i Almindelighed. Her er det en Minister, som læder sin underordnede Embedsmand handle efter sit personlige Skjøn. Ved Anvendelsen af § 87 i Grundloven vilde det være ved Lands Lov og Ret